

⁸ Буркацький Л. К. Спадкове право України: теорія, коментарі, практика, зразки заяв: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Л. К. Буркацький. – К. : Вид. Дім «Ін Юре», 2008. – С. 229.

⁹ Науково-практичний коментар до цивільного законодавства України: [в 4 т.] / А. Г. Ярема, В. Я. Карабань, В. В. Кривенко, В. Г. Ротань. – Т. 3. – К. : А.С.К.; Севастополь : Ін-т юрид. дослідж., 2005. – С. 846.

¹⁰ Спадкове право: Нотаріат. Адвокатура. Суд : наук.-практ. посіб. / С. Я. Фурса, Є. І. Фурса, О. М. Клименко та ін. ; за заг. ред. С. Я. Фурси. – К. : Видавець Фурса С. Я. : КНТ, 2007. – С. 15.

¹¹ Постанова Верховного Суду України від 23.01.2013 у справі № 6–164цс12 [Електронний режим]. – Режим доступу: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/A0E0FF21B7575F08C2257C92003A6515](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/A0E0FF21B7575F08C2257C92003A6515)

¹² Козловська Л. В. Теоретичні засади здійснення і захисту спадкових прав : монографія / Л. В. Козловська. – К. : Юрінком Інтер, 2015. – С. 373.

¹³ Харьковская цивилистическая школа: защита субъективных гражданских прав и интересов : монография / И. В. Спасибо-Фатеева, М. Н. Сибилев, В. Л. Яроцкий и др. ; под общ. ред. И. В. Спасибо-Фатеевой. – Х. : Право, 2014. – С. 401.

¹⁴ Цивільне право України. Загальна частина : підручник / За ред. О. В. Дзери, Н. С. Кузнецової, Р. А. Майданика. – 3-те вид., перераб. і допов. – К. : Юрінком Інтер, 2010. – С. 763.

¹⁵ Лоренц Д. В. Особенности защиты имущественных прав наследников / Д. В. Лоренц // Наследственное право. – 2012. – № 3. – С. 24.

¹⁶ Рішення апеляційного суду Чернівецької області від 9 березня 2016 р. у справі № 718/2527/15 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/56365304>

Резюме

Кухарев О. Є. Правові підстави повернення спадкоємцю відумерлого майна.

Стаття присвячена визначенню правових підстав повернення спадкоємцю відумерлого майна з урахуванням судової практики та правової доктрини. Досліджується сутність позову спадкоємця про повернення відумерлого майна та обґрунтовано його віднесення до спадкових позовів.

Ключові слова: спадкування, спадкоємець, спадщина, відумерле майно, спадковий позов, виндикаційний позов.

Резюме

Кухарев А. Е. Правовые основания возврата наследнику выморочного имущества.

Статья посвящена определению правовых оснований возврата наследнику выморочного имущества на основании судебной практики и правовой доктрины. Исследуется сущность иска наследника о возврате выморочного имущества и обосновано его отнесение к наследственным искам.

Ключевые слова: наследование, наследник, наследство, выморочное наследство, наследственный иск, виндикационный иск.

Summary

Kukharyev A. Legal grounds for the return of the escheated property to the heir.

The article is devoted to defining the legal grounds of the return of the escheated property to the heir, taking into account juridical cases and legal doctrine. Explores the essence of the claim of the heir on the return of the escheated property and proved its belonging to the hereditary claims.

Key words: inheritance, heir, inheritance, escheated property, hereditary claim, replevin.

УДК 347

В. В. НАДЬОН

Вікторія Валентинівна Надьон, кандидат юридичних наук, доцент, доцент Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ЗАХОДИ ОПЕРАТИВНОГО ВПЛИВУ, СПРЯМОВАНІ НА ПРИПИНЕННЯ ПОРУШЕНОГО ПРАВА, З ПРИЧИН НЕВИКОНАННЯ АБО НЕНАЛЕЖНОГО ВИКОНАННЯ ОБОВ'ЯЗКІВ У ДОГОВІРНИХ ЗОБОВ'ЯЗАННЯХ

Інститут відповідальності є основоположним у цивільному праві. Свого часу В. А. Тархов слушно зазначив, що більшість наших недоліків виникає через безвідповідальність. Невиконання або неналежне виконання зобов'язань, розрив господарських зв'язків, величезні катастрофи відбуваються через недбале ставлення до своїх обов'язків. В останні роки почастило умисне невиконання своїх обов'язків та порушення чужих прав¹. При порушенні прав фізичних осіб з боку інших осіб, а також при загрози порушення права в майбутньому та за відсутності добровільного відновлення порушеного права у потерпілого завжди виникає об'єктивна потреба застосування певних заходів або способів захисту щодо зобов'язаної сторони. Тому в теорії цивільного права приділено увагу заходам оперативного впливу, спрямованим на зобов'язану особу,

яка з будь-яких причин не виконує або неналежним чином виконує взяті на себе обов'язки за договором. Належне виконання суб'єктивного цивільного обов'язку є засобом досягнення результативності правового регулювання суспільних відносин. Саме тому теоретичні питання забезпечення ефективності правового регулювання цивільних зобов'язань упродовж тривалого часу не втрачають своєї актуальності².

Серед науковців, які займалися розглядом окремих питань з даної проблематики, слід виділити Ю. Г. Басіна, М. Й. Брагинського, В. В. Вітрянського, В. П. Грибанова, М. А. Єгорова, Н. С. Кузнєцову, І. В. Спасиби-Фатєєву, В. С. Толстого, Б. Б. Черепахіна та ін.

Умовно заходи оперативного впливу залежно від їх спрямованості можна поділити на дві групи: 1) заходи оперативного впливу, спрямовані на відновлення порушеного права; 2) заходи оперативного впливу, спрямовані на припинення порушеного права.

У даній статті приділено увагу заходам оперативного впливу, спрямованим на припинення порушеного права.

Межі застосування управомоченою особою заходів оперативного впливу визначаються тими умовами, при наявності яких управомочений вправі скористатися тією чи іншою мірою. Умови ці передбачені законом і за своєю юридичною силою є вимогами імперативного характеру, відступи від яких неприпустимі, за винятком випадків, передбачених законом.

Управомочена особа має право звернутися до компетентних державних органів з вимогою захисту свого права, якщо при використанні засобів самозахисту цивільних прав та при застосуванні заходів оперативного впливу управомочена особа не може в добровільному порядку врегулювати конфлікт із зобов'язаним суб'єктом (контрагентом). Нині значна увага приділяється добровільному врегулюванню конфлікту в договірних зобов'язаннях. У цьому способі з самого початку заінтересовані самі сторони договору (управомочений та зобов'язаний). Це прискорює (за часом) процес вирішення конфлікту; досягається певний консенсус щодо виконання зобов'язання, його зміни, припинення, призупинення. Належне виконання зобов'язання є принципом зобов'язального права. Сторони повинні презюмувати власний інтерес у договірному зобов'язанні, який намагаються всіма силами відновити. Якщо немає інтересу в договірному зобов'язанні, то немає необхідності займатися відновленням порушеного права. Договір – це, з одного боку, завжди результат досягнення згоди щодо балансу інтересів, які прагнуть реалізувати сторони, а з другого – гнучка правова форма для реалізації охоронюваних законом інтересів, що відбуваються в конкретних правовідносинах³. У свою чергу, Конституційний Суд України у своєму рішенні визначив охоронюваний законом інтерес як гарантований державою простий легітимний дозвіл задовольняти виникаючі потреби і забезпечувати себе певними благами⁴.

Заходи оперативного впливу, пов'язані з відмовою вчинити певні дії в інтересах несправного контрагента – заходи відмовного характеру. Слід розрізняти три види оперативних заходів відмовного характеру: по-перше, відмова від договору, по-друге, відмова від прийняття неналежного виконання *обов'язку*; по-третє, відмова в зустрічному задоволенні⁵ *через неналежне виконання обов'язку* (*курсив наші. – В.Н.*). За словами Н. С. Кузнєцової у процесі реалізації суб'єктивних прав і суб'єктивних юридичних обов'язків, втілення їх у конкретній, фактичній поведінці учасників суспільних відносин договір виступає регулятором цих відносин. Саме через умови договору відносини сторін індивідуалізуються, права й обов'язки набувають більшого ступеня деталізації, що дає змогу найбільш повно задовольнити потреби сторін⁶. П. Шлехтрайм зазначає, що сторони зобов'язані діяти добросовісно щодо договору⁷. Дану тезу відповідно до нашого законодавства слід розуміти як обов'язок сторін договірних зобов'язань належним чином виконувати умови договору. Виконання договору виражається у вчиненні або утриманні від вчинення певних дій, які становлять його предмет. При оцінці виконання враховується, чи була завершена дія, а якщо так, то яким чином. У першому випадку йдеться про виконання як такого, а в другому – про його належний характер. Належне виконання включає дотримання комплексу вимог, які визначають, хто, кому і в якому обсязі повинен вчинити виконання, а також яким предметом, коли, де і яким способом це повинно бути здійснено⁸.

Найбільш серйозним заходом оперативного впливу відмовного характеру є одностороння відмова управомоченої особи від договору, внаслідок його невиконання або неналежного виконання зобов'язаною стороною. Це є загальним правилом, що визначено теорією цивільного права. В. П. Грибанов підкреслює, що передбачені законом випадки односторонньої відмови від договору не завжди є заходами оперативного впливу. Відмова від договору може бути віднесена до заходів оперативного впливу тільки в тих випадках, коли вона застосовується управомоченою особою у відповідь на порушення обов'язку іншою стороною⁹. Головною ознакою односторонньої відмови є невиконання або неналежне виконання (*порушення*) договору зобов'язаною стороною. *Немає порушення умов договору - немає, на нашу думку, потреби вдаватися до відмови від договору.* Ця теза підтверджується і ч. 1 ст. 615 ЦК, в якій зазначено, що в разі порушення зобов'язання однією стороною друга сторона має право відмовитися від зобов'язання.

Отже, скористатися односторонньою відмовою має право сторона, чії права порушені, якщо дане правило встановлено договором або законом. Такою стороною може бути як кредитор, так і боржник в договірному зобов'язанні. Так, наприклад, в п. 2 ст. 763 ЦК сказано, що кожна зі сторін договору найму, укладеного на невизначений строк, може відмовитися від договору в будь-який час, письмово попередивши про це іншу сторону за один місяць, а при наймі нерухомого майна – за три місяці; п. 1 ст. 848 ЦК передбачено право підрядника на односторонню відмову, а п. 3 ст. 849 ЦК дане право надано замовнику; п. 1 ст. 1008 ЦК зазначена можливість відмови від договору довірителя або повіреного. Таким чином, закон захищає інтереси як упра-

вомоченої, так і зобов'язаної особи шляхом надання стороні права односторонньої відмови від договору у випадках порушення чи припущення про порушення суб'єктивного права.

ЦК встановлює не тільки право сторони на односторонню відмову, але в деяких випадках покладає на сторону і обов'язок відмовитися від договору. Так, наприклад, у ч. 2 ст. 848 ЦК закріплено: якщо використання недоброякісного або непридатного матеріалу чи додержання вказівок замовника загрожує життю та здоров'ю людей чи призводить до порушення екологічних, санітарних правил, правил безпеки людей та інших вимог, підрядник зобов'язаний відмовитися від договору, маючи право на відшкодування збитків. Таким чином, *одностороння відмова розуміється як право (обов'язок) сторони відмовитися від договірної зобов'язання, якщо дана умова буде передбачена договором або законом.*

Відмова від договору є одностороннім оперативним заходом, спрямованим, на повне припинення правовідносин управомоченої особи з несправним контрагентом.

За словами В. Ф. Яковлевої, «іноді можливість односторонньої відмови від договору обумовлена самою природою конкретних прав та обов'язків. Наприклад, за договором найму житла наймач в будь-який час має право розірвати договір, тому що не можна зобов'язати особу користуватися житловою площею, якщо вона втратила потребу в ній. Інше суперечило б не тільки інтересам самої особи, а й держави та суспільства. Нерідко право на односторонню відмову від договору надано тому контрагенту, в інтересах якого встановлюється строк у договорі. У даній тезі автор ототожнює категорії розірвання договору і односторонню відмову від договору. Ототожнення даних категорій можна простежити і в роботах інших авторів¹⁰. У ЦК також можна прослідкувати в певних випадках таку тотожність. Так, наприклад, ч. 1 ст. 907 ЦК визначає, що договір про надання послуг може бути розірваний, у тому числі шляхом односторонньої відмови від договору за домовленістю сторін; у ст. 935 ЦК зазначено, що клієнт або експедитор має право відмовитися від договору транспортного експедирування, попередивши про це другу сторону в розумний строк. Сторона, яка заявила про таку відмову, зобов'язана відшкодувати другій стороні збитки, завдані їй у зв'язку із розірванням договору.

Однак у деяких випадках законодавець прямо розмежує відмову від договору й розірвання договору. Так, ч. 1 ст. 1142 ЦК передбачає, що від безстрокового договору простого товариства учасник може відмовитися в будь-який час, попередивши про це за три місяці. А про відмову від договору, укладеного на певний строк, у ч. 2 цієї ж статті не йдеться, а передбачається лише право учасника вимагати розірвання договору при наявності поважної причини для цього. Протиставлення розірвання договору комісії й відмови від нього міститься у ч. 5 ст. 1013 ЦК. На нашу думку, законодавство повинно розмежовувати дані категорії і в жодному разі їх не ототожнювати.

Якщо розірвання договору є спосіб припинення договірних правовідносин за допомогою звернення управомоченої особи до компетентних державних органів, то відмова від договору є спосіб припинення договірних правовідносин управомоченою особою в односторонньому порядку. Це підтверджується насамперед тим, що, регламентуючи розірвання договору, закон в більшості випадків роз'яснює, в якому порядку, формі це право може бути здійснено, тоді як, говорячи про відмову від договору, закон таких застережень взагалі не робить. Та й сам характер випадків, коли закон допускає відмову від договору (коли продавець не передав або покупець не прийняв річ; наймодавець не передав наймачеві майно, підрядник не приступив до роботи, перевізник не надав відповідного квитку місця тощо), свідчить про те, що в цих випадках у відповідь на односторонні дії порушника договору закон дає одностороннє право його контрагенту. М. А. Єгорова, досліджуючи односторонню відмову від виконання договору, відносить застосування одностороннього правозахисного заходу, спрямованого на відмову від виконання договору, до неюрисдикційного заходу. На противагу такому заходу, в розумінні автора, до юрисдикційних належить розірвання договору в судовому порядку¹¹. За словами І. В. Спасибо-Фатєєвої, домовленість сторін є найбільш загальним і бажаним способом розірвання договору, однак у випадку неможливості її досягнення закон передбачає судовий порядок розірвання договору¹². Таким чином, до односторонньої відмови від зобов'язання цивільним законодавством застосовується, як правило, неюрисдикційний спосіб захисту, а розірвання договору може керуватися як неюрисдикційним, так і юрисдикційним способом захисту.

З даного питання, господарське судочинство навіть передбачає обов'язкове досудове врегулювання господарського спору (ст. 5 ГПК). Так, ст. 11 ГПК та ч. 3 ст. 188 ГК встановлюється 20-денний строк розгляду пропозиції про розірвання договору. У випадку неотримання відповіді в цей строк або при недосягненні згоди про розірвання договору спір вирішується в суді. Це означає, що при зверненні до суду позивачем має бути підтверджено факт неможливості добровільного врегулювання цього питання¹³.

Таким чином, на нашу думку, розірвання договору та одностороння відмова від договору як на законодавчому, так і на теоретичному рівні повинні бути розподілені на окремі категорії, відповідати своїй функціональній спрямованості.

Розірвання договору – міра (захід) впливу, спрямований на несправного контрагента в договірному зобов'язанні в добровільному (двосторонньому) або примусовому порядку.

Одностороння відмова від договору – міра (захід) впливу, спрямований на несправного контрагента у договірному зобов'язанні в добровільному, односторонньому порядку.

Одностороння відмова від виконання зобов'язання за своїм характером, будучи одностороннім правомоченням, тягне припинення прав іншої особи, тобто є односторонньо зобов'язальним правомоченням. У зв'язку з цим в літературі неодноразово зазначалося, що, хоча існування таких правомочень не зовсім типово для галузі цивільного права, відносини яких будуються переважно на договірній основі, все ж вони не є винятком. Вод-

ночас для того, щоб допустити можливість такого правочину, його сторона повинна бути наділена особливою провочністю. Одним із перших у вітчизняній літературі такого висновку дійшов Б. Б. Черепакін¹⁴.

Наступна точка зору, на наш погляд, видається більш правильною, оскільки право на односторонню відмову за своєю суттю кардинально відрізняється від інших правочинів, що входять до складу зобов'язального правовідношення. Якщо реалізація останніх спрямована на досягнення мети основного зобов'язання – його виконання, то реалізація права на односторонню відмову, навпаки, перериває перебіг виконання зобов'язання і тягне його позапланове припинення. Тому правильніше вважати, що право на односторонню відмову є «надбудовою» над зобов'язальними правовідносинами, а не входить безпосередньо до складу суб'єктивного права (обов'язку). Ця позиція знаходить своє підтвердження в літературі.

До моменту реалізації права на односторонню відмову, обов'язок йому (тобто праву), як правило, не відповідає, але в окремих випадках він з'являється і має при цьому активний характер. Як приклад можна навести передбачений загальними положеннями про договір підряду обов'язок підрядника своєчасно попередити замовника, якщо виникла необхідність проведення додаткових робіт і у зв'язку з цим істотного перевищення визначеного приблизного кошторису. Замовник, який не погодився на перевищення кошторису, має право відмовитися від договору підряду (п. 4 ст. 844 ЦК). Після здійснення управомоченою стороною права на односторонню відмову положення серйозно змінюється; тоді в обох сторін зобов'язання може виникнути ряд додаткових прав та обов'язків, що носять майновий характер. При цьому обов'язки адресата відмови далеко не вичерпуються пасивним обов'язком зазнавати відмову. У наведеному прикладі підрядник має право вимагати від замовника оплати виконаної частини роботи. Особливо така ситуація типова для зобов'язання, в якому виконання носить довгостроковий характер. Звісно ж, що в даному випадку, оскільки йдеться вже про наслідки реалізації права на односторонню відмову, тобто припинення договору, на місці старого, що припинилося, з'являється нове правовідношення, підставою для якого є односторонній правочин щодо здійснення цього права.

Момент виникнення права на односторонню відмову може бути визначений наступним чином. Вчинення відмови пов'язано з передбаченими законом або договором обставинами, крім виникнення зобов'язання, для реалізації цього права необхідно ще настання відповідної умови, тобто потрібно складний фактичний склад. У зв'язку з цим виникає питання: а чи існує право на односторонню відмову до моменту настання такої умови або воно виникає тільки при утворенні фактичного складу в повному обсязі?

Відповідаючи на це питання, слід взяти до уваги погляди авторів, які вважають, що в правовідносинах, в яких реалізація прав та обов'язків обумовлена певними обставинами, ці права та обов'язки існують і до настання умови, але знаходяться при цьому в особливому, неактивному стані. У даному відношенні особливий інтерес являє собою точка зору Ю. Г. Басіна, який, досліджуючи зміст житлових правовідносин, дійшов висновку, що права та обов'язки в цивільних правовідносинах можуть перебувати в трьох станах: дієвому, потенційно-визначеному та потенційно-невизначеному¹⁵. У дієвому стані права та обов'язки перебувають тоді, коли йде процес їх реалізації. У потенційно-визначеному права та обов'язки перебувають тоді, коли ще не настали обставини, що зумовлюють їх здійснення. При цьому зміст таких прав та обов'язків вже конкретно визначено до настання зазначених обставин. «Правовідносини виникають у момент укладення договору або настання іншого правостворюючого юридичного факту. У цей же момент з'являється право і кореспондуючий з ним обов'язок... Однак до настання строку (обставини) права і обов'язки ще не приведені в активний стан та існують в своїй потенційній якості, як пружина, стиснута для майбутньої дії»¹⁶. У правовідносинах, які знаходяться в потенційно-невизначеному стані, реалізація прав та обов'язків також обумовлені настанням певних обставин, але до цього моменту зміст таких правовідносин встановлено лише загальним чином. В. С. Толстой, погоджуючись з Ю. Г. Басіним у тому, що існування правовідносин можливо і до настання завершального юридичного факту, при цьому уточнює, що визначення таких відносин як потенційних не зовсім коректно, оскільки «права і обов'язки існують реально в даний час, а не потенційно. Внаслідок цього правильніше говорити, що вони пасивні, оскільки суб'єкти, яким такі права, а так само обов'язки належать, ще не мають повної можливості діяти згідно з ними»¹⁷.

Використовуючи наведені теорії стосовно до розглянутого питання, можна зробити **висновок**, що право на односторонню відмову виникає одночасно з основним зобов'язанням з певними, передбаченими в законі або договорі обставинами. Необхідною умовою для односторонньої відмови від виконання зобов'язання є повідомлення про його вчинення адресатом відмови. Оскільки реалізація права на відмову завжди тягне за собою припинення прав та обов'язків іншої сторони зобов'язання, остання повинна бути обов'язково проінформована про його вчинення. Сторона, яка знаходиться у зобов'язальних правовідносинах, має право розраховувати на існування діючих правовідносин, поки не отримає інформації про інше¹⁸. Отже, правочин з реалізації права на односторонню відмову є не тільки односторонньо зобов'язуючим, а й потребує сприйнятності¹⁹. Це означає, що наслідки такого правочину можуть наступити тільки після його сприйняття адресатом. Таким чином, в даному випадку момент сприйняття буде визначатися моментом отримання адресатом повідомлення про відмову.

¹ Тархов В. А. Гражданские права и ответственность / В. А. Тархов. – Уфа : Уфимская высшая школа МВД РФ, 1996. – С. 64.

² Коструба А. Умови цивільно-правової відповідальності за порушення грошових зобов'язань у сфері підприємницької діяльності під час проведення антитерористичної операції в Україні / А. Коструба // Право України – 2016. – № 7. – С. 162.

- ³ Венедіктова І. В. Реалізація охоронюваних законом інтересів у договірних правовідносинах / І. В. Венедіктова // Право України. – 2012. – № 9. – С. 78.
- ⁴ Рішення Конституційного Суду України у справі щодо офіційного тлумачення окремих положень частини першої статті 4 Цивільного процесуального кодексу України від 1 грудня 2004 р. // Урядовий кур'єр. – 2004. – № 239. – Додаток «Документи». – С. 7–12.
- ⁵ Гражданское право : в 4 т. Том 1. Общая часть: Учебник / отв. ред. проф. Е. А. Суханов. – 3-е изд., перераб. и доп. – М. : Волтерс Клувер, 2004. – С. 573.
- ⁶ Кузнецова Н. С. Договір у механізмі регулювання цивільно-правових відносин / Н. С. Кузнецова // Право України. – 2012. – № 9. – С. 17.
- ⁷ Peter Schlechtriem, Petra Butler. UN law on international sales: the UN Convention on the International Sale of Goods, Springer-Verlag Berlin Heidelberg, 2009. – P. 56.
- ⁸ Брагинский М. И. Договорное право. Книга первая: Общие положения / М. И. Брагинский, В. В. Витрянский ; 2-е изд., завод 6-й (стереотипный). – М. : Статут, 2003. – С. 417.
- ⁹ Грибанов В. П. Осуществление и защита гражданских прав / В. П. Грибанов. – М. : Статут, 2000. – С. 152.
- ¹⁰ Брагинский М. И. Вказана праця. – С. 443.
- ¹¹ Егорова М. А. Односторонний отказ от гражданско-правового договора : моногр. / М. А. Егорова. – М. : Изд-во: «Гарант», 2010. – С. 17.
- ¹² Спасибо-Фатеева І. В. Розірвання договору: підстави, порядок, наслідки / І. В. Спасибо-Фатеева // Право України. – № 9. – 2012. – С. 107.
- ¹³ Там само. – С. 108.
- ¹⁴ Черепашин Б. Б. Труды по гражданскому праву / Б. Б. Черепашин. – М. : Статут, 2001. – С. 331.
- ¹⁵ Басин Ю. Г. Вопросы советского жилищного права / Ю. Г. Басин. – Алма-Ата, 1963. – С. 122–125.
- ¹⁶ Там само. – С. 123.
- ¹⁷ Толстой В. С. Исполнение обязательств / В. С. Толстой. – М., 1973. – С. 149.
- ¹⁸ Соменков С. А. Расторжение договора в гражданском обороте: теория и практика. 2-е изд., перераб. и доп. / С. А. Соменков. – М., 2005. – С. 96; Толстой В. С. Исполнение обязательств / В. С. Толстой. – М., 1973. – С. 137.
- ¹⁹ Оболонкова Е. В. Односторонний отказ от исполнения обязательства / Е. В. Оболонкова [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.legal-defence.ru>

Резюме

Надьон В. В. Заходи оперативного впливу, спрямовані на припинення порушеного права, з причин невиконання або неналежного виконання обов'язків.

У статті проаналізовано заходи оперативного впливу, спрямовані на односторонню відмову від договору, у випадках невиконання або неналежного виконання обов'язків. Одностороння відмова від договору розглядається у контексті припинення договірних зобов'язань. Наведено відмінні риси односторонньої відмови від договору та розірвання договору та визначено самостійність даних категорій. Запропоновано визначення даних категорій. Зроблено певні висновки.

Ключові слова: уповноважений, зобов'язаний, одностороння відмова, розірвання договору, заходи оперативного впливу.

Резюме

Надьон В. В. Меры оперативного воздействия, направленные на прекращение нарушенного права по причине невыполнения или ненадлежащего выполнения обязанностей в договорных обязательствах.

В статье проанализированы меры оперативного воздействия, направленные на односторонний отказ от договора, в случаях неисполнения или ненадлежащего исполнения обязанностей. Односторонний отказ от договора рассматривается в контексте прекращения договорного обязательства. Приведены отличительные особенности одностороннего отказа от договора и расторжение договора, сделан вывод о самостоятельности данных категорий. Предложено определение данных категорий. Сделаны определенные выводы.

Ключевые слова: уповноважений, зобов'язаний, односторонний отказ, расторжение договора, меры оперативного воздействия.

Summary

Nadion V. Measures operational impact, aimed at ending the violated rights of the reasons for failure or improper performance of duties contractual obligations.

The article analyzes the impact of operational measures aimed at unilaterally terminate the contract in case of failure or improper performance of duties. Unilateral renunciation of the agreement considered in the context of termination of contractual obligations. A distinctive features unilateral rejection of contract and breach of contract and determined independence of these categories. A definition of these categories. Made certain conclusions.

Key words: empowered, obliged, unilateral refusal, termination of the agreement, measures operational impact.